

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/51/2021
Identifikačné číslo spisu: 4119011382
Dátum vydania rozhodnutia: 28.07.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:4119011382.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Dany Wänkeovej v trestnej veci obvineného Z. G.Á.W.I. pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 3 písm. c) Trestného zákona o dovolaní obvineného Z. G.I. podanom prostredníctvom obhajkyne JUDr. Ivany Kochanskej proti rozsudku Okresného súdu Nitra z 30. januára 2020, sp. zn. 4Tk/2/2019, na neverejnom zasadnutí konanom 28. júla 2021, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. b) Trestného poriadku dovolanie obvineného Z. G.Á.W.I. sa odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Nitra z 30. januára 2020, sp. zn. 4Tk/2/2019, bol obvinený Z. G.Á.W.I. v bode 1/ až 3/ rozsudku uznaný za vinného zo spáchania pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 3 písm. c) Trestného zákona, v bode 3/ rozsudku spáchaného v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona, a to na skutkovom základe uvedenom vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Podľa § 172 ods. 3 Trestného zákona, zistiť poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. j), písm. l), písm. n) Trestného zákona a nezistiť príťažujúcu okolnosť podľa § 37 Trestného zákona, s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona bol za to odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov. Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona bol na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona mu okresný súd uložil aj trest prepadnutia majetku, súčasne vysloviac, že podľa § 59 ods. 2 Trestného zákona sa vlastníkom prepadnutého majetku stáva štát.

Zároveň podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 78 ods. 1 Trestného zákona okresný súd uložil obvinenému Z. G. ochranný dohľad v trvaní 1 (jeden) rok.

Proti rozsudku okresného súdu podal obvinený Z. G.Á.W.I. prostredníctvom obhajkyne dovolanie z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pričom ako dôvod dovolania uplatnil aj konanie na súde prvého stupňa v zmysle § 374 ods. 3 Trestného poriadku, keďže pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

Po rekapitulácii obsahu výrokovej časti dovolaní napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, konštatovaní, že tento neobsahuje odôvodnenie, keďže obe strany sa vzdali odvolania, a citácii § 368 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného poriadku, § 257 ods. 5 Trestného poriadku a § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku obvinený venoval pozornosť odôvodneniu uplatneného dovolacieho dôvodu, ktorého naplnenie videl v tom, že vyslaním agenta orgánmi činnými v trestnom konaní na úmyselné spáchanie trestného činu, respektíve úmyselným protiprávnym konaním agenta na inkriminovanom mieste, bol iniciatívne navádzaný na spáchanie trestného činu, a to napriek tomu, že § 117 ods. 2 Trestného poriadku takýto postup výslovne zakazuje. V tejto súvislosti citoval z ustálenej judikatúry, z ktorej vyplýva zákaz policajnej provokácie, konkrétne sa odvolával na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3 To 10/2012, a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 To 9/2011. Argumentoval aj trestnoprávnou teóriou a pre vymedzenie neprípustnosti provokácie odkázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. júna 2001, sp. zn. TzoV 5/2001.

V danom prípade mala neprípustná iniciatíva a navádzanie orgánmi činnými v trestnom konaní prostredníctvom agenta na spáchanie trestného činu spočívať v tom, že tento bol vyslaný so záznamovým zariadením na konkrétne miesto s pokynom úmyselne sa dopustiť protiprávneho konania, pričom takýto pokyn bol podľa mienky dovolateľa evidentne koncipovaný na provokovanie a zisťovanie, či provokovaná osoba „nepodľahne,“ t. j. či je alebo nie je náchylná na realizáciu svojej prípadnej myšlienky o spáchaní trestného činu. Zdôraznil, že v jeho prípade nešlo o činnosť agenta namierenú na odhalenie a dokumentovanie už spáchaného trestného činu. Zároveň mal za to, že už samotné operatívne informácie, ktorými polícia disponovala, nemohli byť považované za splnenú zákonnú podmienku pre možnosť použitia provokácie tak, ako to upravuje § 117 ods. 2 Trestného poriadku.

Dovolateľ vyslovil presvedčenie, že provokáciu je nutné zásadne odmietnuť (a to za každých okolností), pretože je neprijateľné, aby štát simuloval páchanie trestnej činnosti, zasahoval do štádií, ktoré nie sú pre trestné právo relevantné, a celé provokovanie trestnej činnosti „zakrýval“ subjektívnym presvedčením polície, ktoré je vtelené do tzv. operatívnych informácií. Agentu provokatéra označil za vyslovene zneužitie štátnej moci na organizovanie trestnej činnosti, a to aj v prípadoch, v ktorých by možno k trestnej činnosti nikdy nebolo došlo. Dovolateľ považoval policajnú provokáciu za v rozpore s princípmi právneho štátu a za prejav neúcty k právam a slobodám človeka a občana. V tejto súvislosti tiež poukázal na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Ramanauskas proti Litve.

Z uvedených dôvodov mal obvinený za to, že vykonané dôkazy získané najmä operatívno-pátracou činnosťou za použitia infomačno-technických prostriedkov, na ktorých je vyšetrovateľom založený skutkový základ uznesenia o vznesení obvinenia, sú nezákonné, respektíve neprijateľné a nemožno na ne v trestnom konaní prihliadať. Podľa jeho názoru v jeho prípade už zo samotného znenia skutkovej časti odsudzujúceho rozsudku vyplýva, že agent opakovane iniciatívne nabádal k spáchaniu trestného činu, pričom sa sám pri tejto činnosti dopúšťal páchania trestného činu. Takýto postup označil za nezákonný a rovnako, dôkazy, zabezpečené takýmto nezákonným spôsobom, za nezákonné. Vo vzťahu k nezákonnosti dôkazov dodal, že nezákonné nie sú výhradne dôkazy zabezpečené priamo činnosťou agenta, ale aj ďalšie dôkazy získané na ich podklade, vychádzajúc z teórie tzv. „ovocia (plodov) otráveného stromu,“ ktorá sa podľa neho uplatňuje aj v rozhodnutiach slovenských súdov.

Obvinený poukázal na to, že zo spáchania trestnej činnosti mal byť usvedčovaný prepismi záznamov uskutočnenej telekomunikačnej prevádzky, vrátane samotných audiozáznamov, avšak v konaní boli ako dôkaz predložené len účelové selektívne časti uskutočnenej telekomunikačnej prevádzky bez toho, aby bolo zrejmé, kto vykonával ich selekciu, zber a výber. Preto žiadal, aby bol zabezpečený podrobný výpis prichádzajúcich a odchádzajúcich hovorov, ktorý by jednoznačne preukazoval, že dôkaz bol umelo vykonštruovaný a nekompletný, v dôsledku čoho mu bol znemožnený riadny výkon jeho obhajoby. Trval na tom, že ak mal byť uvedený dôkaz použiteľný pre účel trestného konania, mal byť predložený v

rozsahu zodpovedajúcim skutočnosti a mal byť ponechaný priestor obom stranám, aby sa k tomuto mohli vyjadriť. Na podporu svojho tvrdenia poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 To 15/2015.

Záverom doplnil, že priamu súvislosť s jeho trestnou vecou má aj podané trestné oznámenie na príslušníkov Policajného zboru. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky mu však napriek jeho žiadosti odmietlo sprístupniť informácie o prebiehajúcom a ukončenom konaní, ktoré inicioval na Inšpekcii Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, čím je jeho právo na obhajobu opätovne porušované, keďže mu nie sú sprístupnené dôkazy, ktoré by mohli byť vykonané v jeho prospech.

Na základe uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd rozsudkom podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že rozsudkom Okresného súdu Nitra z 30. januára 2020, sp. zn. 4Tk/2/2019, respektíve konaním a rozhodnutím v trestnej veci, sp. zn. 4Tk/2/2019, ktoré mu predchádzalo, bol naplnením dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku porušený zákon, a to v jeho neprospech; ďalej podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Nitra z 30. januára 2020, sp. zn. 4Tk/2/2019, ako aj ďalšie rozhodnutia, na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad; a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal súdu prvého stupňa, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

V súlade s ustanovením § 376 Trestného poriadku prvostupňový súd dovolanie obvineného Z. G. doručil na vyjadrenie Krajskej prokuratúry Nitra.

Krajský prokurátor úvodom vyjadrenia k dovolaniu obvineného Z. G. konštatoval, že napadnutý rozsudok okresného súdu je absolútne zákonný a dôvodný, jeho jednotlivé výroky objektívne a opodstatnené, zohľadňujúce výsledky vykonaného dokazovania a tieto vyhodnotené jednotlivo i v ich súhrne.

Argumentáciu obhajoby ohľadom existencie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako jediného prichádzajúceho do úvahy vzhľadom na vyhlásenie o vine zo strany dovolateľa hodnotil ako zjavne účelovú, nedôvodnú a v rozpore s objektívnym právnym posúdením protiprávneho konania obvineného. S jeho jednotlivými argumentmi, o ktoré oprel uplatnený dovolací dôvod, sa nestotožnil. Spochybňovanie dôkazov získaných činnosťou agenta označil za absolútne nedôvodné a irelevantné. Mal za to, že z prepisov jednotlivých vzájomných rozhovorov medzi agentom a dovolateľom je zrejmé, že zo strany agenta v žiadnom prípade nedošlo k provokovaniu, respektíve navádzaniu obvineného na spáchanie trestnej činnosti. Práve naopak, bol to obvinený, ktorý agentovi ponúkal na výber, o akú konope bude mať záujem, a dokonca ho aj inštruoval, aby v rámci vzájomnej telefonickej komunikácie používali šifry a nehovorili priamo o drogách.

Podľa prokurátora neobstojí ani argumentácia ohľadom absencie kompletných záznamov uskutočnenej telekomunikačne prevádzky v trestnom spise, keďže súčasťou spisového materiálu majú byť iba dôkazy súvisiace so spáchanou trestnou činnosťou, a nie materiály, ktoré s touto trestnou činnosťou vôbec nesúvisia. Z tohto dôvodu aj vyselektovanie časti záznamov uskutočnenej telekomunikačnej prevádzky a ich nezaradenie do spisového materiálu považoval za korektný postup, ktorý bol nielen plne dôvodný, ale aj zákonný.

V kontexte uvedených skutočností navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Z. G. odmietol, keďže je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

V reakcii na predmetné vyjadrenie krajskej prokuratúry k dovolaniu obvineného tento doručil dovolaciemu súdu ešte pred predložením veci súdom prvého stupňa na rozhodnutie o podanom dovolaní súbor troch podaní označených ako doplnenie dovolania, ďalej vyjadrenie k vyjadreniu prokurátora k dovolaniu a doplnenie podstatnej časti dôkazov a faktov, ktorý bol zo strany dovolacieho súdu následne postúpený príslušnému prvostupňovému súdu.

V uvedených podaniach obvinený tvrdil, že k priznaniu viny bol donútený okolnosťami. Zopakoval argumentáciu založenú na nezákonnosti použitia agenta a jeho činnosťou získaných dôkazov. Štátne orgány obvinil zo zlyhania, extrémnej svojvôle a jednostrannosti pri vyšetrowaní. Prezentoval presvedčenie, že angažovanie orgánov v jeho prípade bolo objednané za účelom jeho likvidácie, keďže

mal toľko odvahy, že sa postavil proti nekalým praktikám. Dovolateľ tvrdil, že skutok bol pripravený umelo a šitý na mieru, a preto podľa právnej praxe nemožno hovoriť o trestnom čine. Opätovne uvádzal, že agent v danej veci pôsobil nezákonne a bez potrebných legitímácií podľa § 117 ods. 1, ods. 4 Trestného poriadku, ktoré boli zjavne porušené. Agentu opakovane obviňoval zo zavádzania a zámerného nevy povedania pravdy.

V reakcii na uvedené podania obvineného krajský prokurátor Krajskej prokuratúry Nitra oznámil, že zotr váva na svojom pôvodnom stanovisku k dovolaniu obvineného, keďže k nezákonnému použitiu agenta a porušeniu § 117 Trestného poriadku, na ktoré obvinený v relevantných častiach svojho podania opätovne poukázal, sa v ňom už vyjadroval.

Následne súd prvého stupňa predložil vec dovolaciemu súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o podanom dovolaní skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie proti napadnutému rozsudku je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného poriadku a § 566 ods. 3 Trestného poriadku], bolo, spĺňajúc podmienky uvedené v § 373 ods. 1 a 2 Trestného poriadku, ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Trestného poriadku, podané v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), avšak neoprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 v spojení s ods. 1 Trestného poriadku), a to z nasledujúcich dôvodov:

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní konanom 12. decembra 2019 (č. l. 615 až 618 spisu) vyplýva, že obvinený Z. G. za prítomnosti svojej obhajkyne JUDr. Ivany Kochanskej a po poučení predsedníčkou senátu podľa § 257 ods. 2, ods. 5, ods. 8 Trestného poriadku urobil vyhlásenie o tom, že je vinný zo spáchania všetkých troch skutkov opísaných v obžalobe (č. l. 616 spisu), v nadväznosti na ktoré okresný súd následne, postupujúc podľa § 257 ods. 4 Trestného poriadku, po kladnom zodpovedaní otázok uvedených v § 333 ods. 3 písm. c), písm. d), písm. f), písm. g) a písm. h) Trestného poriadku a položených obvinenému predsedníčkou senátu a po v súlade s § 257 ods. 5 Trestného poriadku zistení stanoviska prokurátora, procesne bezchybným postupom podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku prijal vyhlásenie obvineného a zároveň podľa § 257 ods. 8 Trestného poriadku vyhlásil, že dokazovanie ohľadne viny obvineného na hlavnom pojednávaní vykonané nebude a budú vykonané iba dôkazy súvisiace s výrokom o treste (č. l. 617 spisu).

Rovnako, zápisnica o hlavnom pojednávaní konanom 30. januára 2020 (č. l. 436 až 441 spisu) dosvedčuje skutočnosť, že po vyhlásení rozsudku obvinený uviedol, že tomuto porozumel a vzdáva sa práva na podanie odvolania, pričom v prípade, že by zaňho podali odvolanie iné oprávnené osoby, s týmto by nesúhlasil. Rovnako sa práva na podanie odvolania vzdal aj prítomný prokurátor Krajskej prokuratúry Nitra (č. l. 441 spisu).

Právnym dôsledkom uvedených vyhlásení oboch strán konania bolo, že rozsudok súdu prvého stupňa nadobudol právoplatnosť dňom jeho vyhlásenia, t. j. 30. januára 2020, a teda v zmysle § 257 ods. 5 Trestného poriadku aj nemožnosť napadnutia predmetného rozsudku odvolaním, ani dovolaním, okrem dovolania podľa § 371 písm. c) Trestného poriadku.

Podľa § 257 ods. 5 Trestného poriadku ak obžalovaný na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku alebo niektorého zo skutkov uvedených v obžalobe alebo urobil vyhlásenie podľa odseku 4, súd v tomto rozsahu postupuje primerane podľa § 333 ods. 3 písm. c), písm. d), písm. f), písm. g) a písm. h) a zároveň obžalovaného poučí, že súdom prijaté vyhlásenie o vine, ako aj súdom prijaté vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c).

V zmysle § 257 ods. 5 Trestného poriadku možno podať dovolanie aj proti odsudzujúcemu rozsudku okresného súdu (súdu prvého stupňa), ktorý bol vydaný po prijatí vyhlásenia obvineného o priznaní

viny. V citovanom zákonom ustanovení nie je špecifikovaný konkrétny subjekt, ktorému takéto právo prislúcha, a preto je subjekt (oprávnenú osobu v zmysle § 369 Trestného poriadku) oprávnený na podanie dovolania v prípadoch podľa § 257 ods. 5 Trestného poriadku nevyhnutné vyvodit' z ďalších ustanovení Trestného poriadku. Ustanovenie § 257 ods. 5 Trestného poriadku nemožno vykladať izolovane, ale je potrebné vykladať ho v súhrne s ďalšími zákonnými ustanoveniami upravujúcimi postup v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku - dovolaní, v tomto prípade v prvom rade s ustanovením § 369 ods. 2 Trestného poriadku a tiež s ustanovením § 372 ods. 1 prvá veta Trestného poriadku (R 12/2017).

Podľa § 369 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 podá minister spravodlivosti len na podnet. Podnet môže podať osoba, ktorej tento zákon nepriznáva právo na podanie dovolania okrem osoby, ktorá nespĺňa podmienku dovolania uvedenú v § 372 ods. 1.

Podľa § 369 ods. 2 Trestného poriadku proti právoplatnému rozhodnutiu súdu druhého stupňa môže podať dovolanie z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1

- a) generálny prokurátor proti ktorémukoľvek výroku,
- b) obvinený vo svoj prospech proti výroku, ktorý sa ho priamo týka.

Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že len minister spravodlivosti je osobou oprávnenou podať dovolanie proti rozhodnutiam súdu prvého stupňa, proti ktorým zákon pripúšťa podať tento mimoriadny opravný prostriedok, teda proti trestnému rozkazu [v zmysle § 368 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku], proti rozsudku schvaľujúcemu dohodu o vine a treste (v zmysle § 334 ods. 4 Trestného poriadku), proti rozsudku po prijatí vyhlásenia obvineného o priznaní viny (v zmysle citovaného § 257 ods. 5 Trestného poriadku), a, samozrejme, proti rozhodnutiam v zmysle § 371 ods. 2, ods. 3 Trestného poriadku.

Ustanovenie § 369 ods. 2 Trestného poriadku neoddeliteľne nadväzuje na § 257 ods. 5 Trestného poriadku, pričom zrozumiteľne a jednoznačne vymedzuje pre subjekty oprávnené podať dovolanie (oprávnené osoby) "okruh" rozhodnutí, ktoré môžu dovolaním napadnúť. Rozširujúci výklad § 257 ods. 5 Trestného poriadku v prospech obvineného tak, že môže podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku proti rozsudku súdu prvého stupňa, neprichádza do úvahy, a to ani s odkazom na právo na spravodlivý proces. Prípadná nezákonnosť vo vyššie uvedených rozhodnutiach môže byť napravená len na podklade dovolania podaného ministrom spravodlivosti tak, ako to predpokladá § 369 ods. 1 Trestného poriadku (R 12/2017).

V prejednávanej veci vylučuje obvineného z okruhu osôb oprávnených podať dovolanie aj § 372 ods. 1 prvá veta Trestného poriadku, podľa ktorého oprávnené osoby okrem ministra spravodlivosti môžu podať dovolanie len vtedy, ak využili svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok a o ňom bolo rozhodnuté.

Obvinený Z. G. nevyužil svoje oprávnenie podať proti odsudzujúcemu rozsudku súdu prvého stupňa odvolanie. Práve naopak, tohto oprávnenia sa výslovne vzdal. Tým deklaroval svoju spokojnosť s rozsudkom súdu prvého stupňa vo všetkých jeho výrokoch. Pokiaľ obvinený rezignoval na možnosť podať opravný prostriedok, potom sa sám zbavil ďalších práv, ktoré mu prináležia podľa Trestného poriadku. Obvinený sa nemôže v ďalšom konaní podaním dovolania procesne účinne domáhať ochrany svojich práv, ak sa v predchádzajúcich štádiách konania o tieto práva náležitým spôsobom nezaujímal a nestaral. V takomto prípade možno nápravu dosiahnuť len prostredníctvom ministra spravodlivosti tak, ako to už bolo konštatované vyššie.

Zhrnúc vyššie uvedené, dospel dovolací súd v zhode s ustálenou judikatúrou (R 12/2017) k záveru, že proti rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý bol vydaný po tom, ako obvinený urobil vyhlásenie o vine, je dovolanie síce prípustné (§ 257 ods. 5 Trestného poriadku), ale môže ho podať len minister spravodlivosti, a to na podnet príslušného subjektu v zmysle § 369 ods. 1 Trestného poriadku.

S ohľadom na uvedené nemohol Najvyšší súd Slovenskej republiky považovať obvineného Z. G. za

osobu oprávnenú na podanie dovolania, keďže v danom prípade nešlo o rozhodnutie súdu druhého stupňa (§ 369 ods. 2 Trestného poriadku) a obvinený ani nevyužil právo na podanie odvolania (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Na podklade týchto úvah Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.